

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) LIII (47)
Štev. (Nº) 48

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
15 de diciembre - 15. decembra 1994

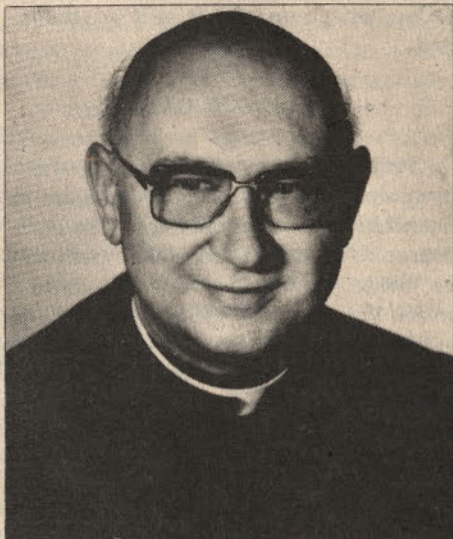
Imenovanje za delegata slovenskih dušnih pastirjev

Po osebnem pogovoru in posvetovanju z vsemi slovenskimi dušnimi pastirji in z nekaterimi laiki predlagam Argentinski škofovski konferenci v Buenos Airesu, da imenuje g. Jožeta Škerbca za narodnega delegata za Slovensko dušno pastirstvo v Argentini za dobo petih let, za njegovega pomočnika pa p. dr. Alojzija Kukovico.

Naj Bog po priprošnji Božje Matere blagoslovlja Vajino delo za duhovni, kulturni in narodni blagor naših rojakov v tej deželi.

Buenos Aires, 29. novembra 1994

msgr. Metod Pirih,
koprski škof in narodni ravnatelj za Slovence po svetu

Marko Kremžar

Od kod zaklad

Ni dolgo tega, kar smo lahko brali mnenje tedanjega glavnega tajnika SKD, da so mednarodne zveze, katere vržejo s pomočjo sorodnih evropskih političnih strank, „največji zaklad Slovenskih krščanskih demokratov“. Malo pa je znano, kako je ta zaklad, na katerega je vsak slovenski krščanski demokrat upravičeno ponosen, nastal. Kdo ga je zbiral in ohranjal, da je bil v kritičnih dneh slovenske pomladi že na voljo rojakom, ki so se tedaj začeli zbirati okrog Slovenske kmečke zveze in SKD?

V prvi povojni dobi, okrog leta 1949, je načelnik SLS in nekdanji minister jugoslovanske vlade v Londonu dr. Miha Krek pripravil skupaj z vodstvom Poljske delavske stranke povezavo srednjeevropskih demokratičnih strank v emigraciji, ki so temeljile na krščanskem svetovnem nazoru. Tako je nastala „Krščansko demokratična zveza Srednje Evrope“ (Christian Democratic Union of Central Europe - CDUCE/KDZSE). Ustanovnega sestanka v New Yorku 26. 7. 1950 so se udeležile po svojih delegatih naslednje stranke: Poljska delavska stranka, Slovenska ljudska stranka, Češka ljudska stranka in Litovska krščanska demokratična stranka; navzoč je bil tudi zastopnik Madžarske kmečke stranke msgr. Jožef Kozi-Horvath in bil izvoljen za prvega predsednika zveze, medtem ko je prevzel glavno tajništvo Poljak Konrad Sienkiewicz. Dr. Miha Krek je bil izvoljen pri tej priložnosti za podpredsednika zveze, kar je ostal do smrti. Nekaj kasneje so se pridružili KDZSE tudi predstavnik Latvijske krščanske kmečke stranke.

Eden od namenov KDZSE je bilo povezovanje včlanjene krščanske demokratične in ljudske stranke s tedanjo Krščansko demokratično internacionalo Nouvelles Épiques Internationales (NEI), v krogu katere so snovali možje kot Adenauer in De Gasperi izhodišča za postopno povezovanje Evrope. NEI je ustanovitev „Zveze“ sprejela v vednost in je obljubila tesno sodelovanje.

V odboru KDZSE je zastopal SLS poleg dr. Kreka še tedanji tajnik SLS msgr. Franc Gabrovšek, po njegovi smrti pa dr. Zdravko Kalan. Leta 1959 je bil izvoljen za glavnega tajnika zveze v New Yorku zastopnik SLS dr. Ludvik Puš. Zveza je imela poleg sedeža v New Yorku še predstavništvi v Parizu in Rimu. V rimskem odseku je zastopal SLS Marko Kranjc, v Parizu pa sta v okviru mladinske sekcije KDZSE opravljala isto nalogo prelat Ignacij Čretnik in dr. Fran Žajdela, slednji kot podpredsednik omenjenega organizma.

Zastopniki SLS so od vsega začetka vzdrževali stike s krščanskimi demokrati na mednarodni ravni. Tako na primer sta na 13. kongresu organizacije evropskih krščanskih demokratov NEI maja 1959 v Friburgu zastopala slovenske interese msgr. Ignacij Čretnik in Drago Lavrenčič. V Santiagu de Chile je na prvem kongresu krščanskih demokratov vodil petčlansko delegacijo KDZSE član načelstva in kasnejši načelnik SLS poslanec Miloš Stare. Na petem mednarodnem kongresu krščanskih demokratov v Peruju leta 1959 je zastopal KDZSE in SLS član njenega načelstva in kasnejši predsednik Slovenskega narodnega odbora poslanec Rudolf Smersu. Tedaj je predložil tudi osnutek ustanovne listine Medcelinske konference KD. Predlog je bil sprejet in članice tega organizma so postale KDZSE, ameriški krščanski demokrati (ODCA) in zahodnoevropski NEI. Po tej zamisli so bile pripravljene medcelinske konference krščanskih demokratov leta 1956 v Parizu in julija 1958 v Bruslju, kjer je bila s sodelovanjem KDZSE in članov SLS ustanovljena Medcelinska informacijska služba.

Ma mednarodnih shodih mladinskih krščanskih demokratov so zastopali SLS med drugimi Pavel Fajdiga, Tine Debeljak, dr. Vital Ašič, dr. Andrej Fink in Tone Mizerit.

Po smrti dr. Kreka je prevzel vodstvo stranke Miloš Stare. Ker je živel v Buenos Airesu (Nad. na 3. str.)

Lokalne volitve

Revizija volilnih izidov v Ljubljani?

SDSS, SKD in NDS zahtevajo, da mestna volilna komisija opravi revizijo volilnih izidov v Ljubljani. Ugotavljajo namreč, da neuradni volilni izid precej odstopa od izidov volilne projekcije, ki jo je na podlagi podatkov z volišč (sedemindvajset tisoč volilcev) opravila RTV Slovenija, pri čemer je zajela več kot 10 odstotkov volilnega telesa. „Preseneča nas, da so izidi bistveno spremenjeni v škodo strank slovenske pomladi in SKD kot tudi kandidata dr. Franceta Bučarja,“ pišejo v posebni izjavi za javnost. Glede na splet okoliščin (okvara centralnega računalnika in blokada vseh informacij) in tudi zaradi prvih podatkov o ponarejenih glasovnicah zahtevajo pošteno revizijo volilnih izidov v vseh sedmih ljubljanskih volilnih enotah.

„Slovenec“, 6. dec. 1994

Neuradni podatki o rezultatih občinskih volitev

Po 809.582 pregledanih glasovnicah v 130 občinah s proporcionalnim sistemom so Slovenski krščanski demokrati (SKD) še vedno na prvem mestu. Zbrali so 149.211 glasov (18,43%). Liberalna demokracija Slovenije (LDS) je zbrala 139.636 glasov (17,25%), Socialdemokratska stranka Slovenije (SDSS) 112.184 glasov (13,86%), Združena lista (ZLDS) 107.719 glasov (13,31%), Slovenska ljudska stranka (SLS) 103.449 glasov (12,78%). Demokratična stranka upokojenecv (DeSUS) 32.287 glasov (3,99%), Slovenska nacionalna stranka (SNS) 27.087 glasov (3,35%) in Zeleni Slovenije 24.608 glasov (3,04%). Stranke slovenske pomladi so skupaj zbrale kar 49 odstotkov glasov, stranke, ki podpirajo stari režim pa 38%.

J. K.

Izjave SKD o volitvah

Poročilo tajništva

V nedeljo, 4. decembra so Slovenci na voliščih izbirali župane ter mestne in občinske svetnike v 147 novih občinah. Poleg vseh pomembnejših političnih strank se je volitev udeležilo precej neodvisnih list in kandidatov. Devetinpetdeset županov je bilo izvoljenih v prvem krogu, v ostalih občinah pa se bosta po dva najboljša kandidata pomerila v drugem krogu 18. decembra. Neuradna poročila navajajo 61% volilno udeležbo, kar je za Slovenijo relativno nizko (zadnje državnozbornske volitve — 85%).

Po trenutno znanih podatkih so sešteto na državni ravni največ glasov dobili SKD (18,09%), sledijo LDS (17,17%), SDSS (13,98%), ZLDS (13,88%) in SLS (12,01%). Pri volitvah županov in občinskih svetnikov sta se na podeželju najbolj izkazali SKD in SLS, v mestnih okoljih pa SDSS. LDS je dobila manj od napovedi. Zanimivo je, da sta več glasov dobili po dve manjši vladni partnerici ter dve večji opozicijski stranki. Male opozicijske stranke, posebej nacionalistične, so se slabo odrezale. Nižji rezultat LDS od pričakovanih je bolj posledica nekonistentne politike stranke kot pa nezadovoljstva volilcev z vladno politiko.

LDS so očitali pretirano prevzemanje oblastnih položajev. Ob izvolitvi Jožefa Školča za predsednika parlamenta je predsednik SLD Lojze Peterle celo odstopil s položaja zunanjega ministra. Spori so se stopnjevali ob odločitvi predsednika vlade, da spremeni strategijo reševanja slovensko-italijanskih vprašanj, kar ni dobro vplivalo na odnose med državama, pa tudi zadržalo pogajanja za vstop Slovenije v Evropsko zvezo. Še več, LDS je svojo kampanjo pričela z nekoliko nacionalno-populističnimi toni. Za reformo lokalne samouprave pa si je najbolj prizadevala ravno SKD, medtem ko so v ZLSD in LDS nasprotovali reformi ureditve kot nasledniki komunistične partije in podmladka. Možna je, da je velik del

neopredeljenih volilcev, simpatizerjev LDS, ostal doma, ker niso bili motivirani za sodelovanje v oblikovanju nove lokalne uprave.

Slovenski krščanski demokrati (SKD), trenutno druga najmočnejša parlamentarna stranka, so poželi sadove svoje umirjene politike, vztrajanja pri demokratičnih spremembah in uspešnega dela v vladi, zato so že drugič zapored izboljšali svoj splošni volilni rezultat. Izjemno je navzgor poskočila SDSS po zaslugi svojega karizmatičnega vodje, ki je uspel zajeziti največ nezadovoljnih, hkrati pa v svoj prid obrnil raznovrstne afere. V celoti bi bilo mogoč reči, da so nove, demokratične stranke slavile zmago. Vendarle pa so se ponovno vzpeli bivši komunisti iz ZLDS, kar je verjetno posledica njihove močne mreže in dejstvo, da njihovi privrženci vsi dosledno hodijo na volitve. V splošnem se tako izkaže, da proces demokratičnih sprememb v Sloveniji še ni končan, dosedaj znana razmerja v občinskih svetih pa kažejo, da bo nadaljna pot počasna in zahtevna. Dodatna vprašanja bo sprožalo ravnanje Janševe socialne demokracije.

Tiskovna konferenca

„Krščanski demokrati imamo dve dobri možnosti, da ostanemo v koaliciji, ali pa da gremo ven,“ je na tiskovni konferenci 9. decembra namenjeni analizi volilnih izidov, povedal predsednik stranke Lojze Peterle. Rezultati lokalnih volitev so zanje spodbudni, saj nekateri niso pričakovali, da bo SKD dosegla pozicijo najmočnejše slovenske stranke.

Krščanski demokrati so tako kot liberalna demokracija do konca drugega kroga volitev odložili pogovore o koaliciji. „Naša cena je višja kot pred lokalnimi volitvami,“ je na tiskovni konferenci povedal Peterle. Formula „stranka je v redu, Peterle pa zanič“ ne pride v poštev, razmišlja predsednik (Nad. na 2. str.)

Izstopi iz Slovenske izseljenske matice

dr. Jože Bernik in Cvetko Falež

Dobili smo pismo, s katerim dr. Jože Bernik iz ZDA izstopa kot odbornik SIM in obrazloži svoje stališče. Po pisanju dnevnika Slovenec smo izvedeli, da je izstopil tudi Cvetko Falež iz Avstralije, oba člana politične emigracije. Tudi je samo vprašanje časa, da bo odstopil župnik Janez Rihar, predstavnik Slovenske škofovske konference v SIM.

18. novembra 1994

Dr. Mirko Jurak, predsednik SIM

Spoštovani gospod predsednik!

Sporočam Vam, da s tem pismom odstopam kot član izvršnega odbora Slovenske izseljenske matice.

Glavni razlog za moj odstop je moje že dolgo nestrinjanje s smerjo in načinom delovanja operativnega vodstva SIM. Prepričan sem, da SIM ne gre v pravo smer. Kombinacija selektivnih prosvetnih, kulturnih in pevskih programov je sama po sebi sicer koristna, vendar ni perspektivna. Celotno delovanje SIM je priložnostno in ne temelji na skrbno raziskanih in ugotovljenih generacijskih potrebah slovenskih izseljencev. V skoraj štirih letih mojega članstva v IO, SIM operativno vodstvo (predsednik, podpredsednik in tajnik) nikdar ni našlo časa, da bi ob svojih okroglih mizah in drugih prireditvah skicalo vsako leto, če ne pa vsaj enkrat na dve leti, dobro pripravljen delovno-programski sestanek; na tem bi se zunanji strokovnjaki, strokovni uslužbenci SIM in člani IO poglobili v analizo preteklega dela in na svojih dognanjih skušali pripraviti izhodišča za bodoče delo. Ker to ni bilo storjeno, SIM še vedno vozi po istih programskih kolovozih, ki so bili narejeni že v časih pred slovensko pomladjo. Bojim se, da tako SIM vedno bolj postaja irelevantna za bodočnost slovenskega izseljenstva.

Tajništvo SIM, ki je plačana funkcija, je v vsem tem času bilo vedno problematično. Naj omenim samo nekaj stvari. Še vedno je tajnost, kako je botroval sestavi sedanjega IO, dasi je bil vidno iniciator vsega tega sedanji tajnik. Ker pred prvim občnim zborom, od tega bo že skoraj 4 leta, ni bilo poskrbljeno za regeneracijo članstva SIM, so tedanji „člani“ SIM v Sloveniji (med katerimi je bila večina tesno povezana z nekdanjim nedemokratskim režimom) tudi izvolili nov, to je, sedanji odbor. Tako so isti ljudje iz neslavne preteklosti odločali o sestavi novega odbora. Vse to je seveda dalo in daje SIM sedanji politični prizvok njenemu delovanju. To se utegne ponoviti pri naslednjem občnem zboru, če ta seveda

bo. Enega vmesnega sploh ni bilo, brez utemeljnega razloga ali razlage, kot da bi bila taka malomarnost samoumevna. Dalje, vsa ta leta ni bilo mogoče doseči, da bi bili datumi za seje IO določeno vnaprej tako, da bi člani mogli načrtovati svojo udeležbo. Tako je udeležba na sejah, ki so sklicane z zelo kratkim rokom za mnoge člane IO, zlasti za tiste od zunaj, skoraj nemogoča. Dostava vabil na seje, gradiva in zapisnika prejšnje seje je vedno bila slabo organizirana. Za dejstvo, da v štirih letih ni bilo mogoče sestaviti Sveta, kot to predvideva statut, ni nobena razloga. In končno, na nobenega mojih dopisov, ki sem jih naslovil na IO, nisem — razen v prvih mesecih mojega članstva — dobil pismenega odgovora. Če SIM hoče biti organizacija mednarodnih razsežnosti, potem bi bilo pričakovati, da sprejme normalne poslovne norme za tako organizacijo, med drugim tudi to, da odgovarja na pisma članov IO in da jih o svojem delovanju redno informira.

Povod za moj odstop pa mi je dal dogodek, ki odseva splošno razpoloženje mnogih krogov, ki v današnjem slovenskem demokratičnem državnem okviru nastopajo kot demokrati ene ali druge vrste, prihajajo pa iz dolgoletnega popolnoma nedemokratskega režima. Na svoji tiskovni konferenci je predsednik ene od treh vladnih koalicijskih strank dejal, da bi bilo koristno, če bi se nekateri stari gospodje (izseljenci) iz Argentine in Amerike vrnil tja, od koder so prišli. To pa zato, ker se ta politik ni strinjal z mišljenjem katerega od teh „starih ljudi“. Vsakdo ima sicer v demokraciji pravico svobodno govoriti, nihče pa nima pravice Slovencev poditi iz rodne domovine. To je seveda revanšizem v pravem pomenu besede. Upam, da se časi, ko so režimski mentorji tega gospoda izganjali Slovence ne samo iz domovine temveč tudi iz tega sveta, na začenjajo vračati. Doslej še nisem videl, da bi kdo v SIM protestiral proti takemu govorjenju. S svojim odstopom protestiram proti izjavam omenjenega slovenskega politika in proti molku vodstva SIM.

Z odličnim spoštovanjem

Dr. Jože Bernik

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Tone Mizerit

Včasih človek ne ve, če je kakša novica dobra ali slaba. Mnogokrat je zorni kot odvisen od okoliščin, preteklih dogodkov in bodočega razvoja. Integracija skupnega trga štirih južnoameriških držav (Mercosur) je gotovo sama po sebi nekaj pozitivnega. Toda če gledamo na bližnje posledice tega dogodka, moremo ugotoviti, da ne bo vse blesteče, zlasti ker ni ravnovesja zlasti ne med glavnima članicama tega trga: Brazilijo in Argentino. A kot vedno, zmaga upanje; in svet se vrti naprej.

SOCIALNI ČAS

Stara strategija vseh vlad je, da se najprej pozornost posveča gospodarskim in finančnim problemom potem pa, ko bodo ti urejeni, bo tudi na socialnem področju vse boljše. Tako smo navajeni gledati na stvari. Vojaška vlada generala Onganía je to celo institucionalizirala s svojimi obdobji, ki jih je imenovala: gospodarski čas (gospodarska doba), socialni čas in politični čas. Seveda, ker jim je v gospodarstvu šlo slabo (po prvih navideznih uspehih), se je socialno stanje skalilo in politični razvoj je peljal drugam, kakor pa je vlada načrtovala.

Nekaj podobnega se je dogajalo tudi potem domala z vsemi vladami. In kaj podobnega doživljamo tudi danes, ko predsednik izrablja geslo, da „se imamo slabo a nam gre boljše“ (ali na boljše). V tem stanju je težko ugotoviti, koliko časa bo politično stanje ostalo nespremenjeno, oziroma, koliko časa bo socialna miloščina učinkovita z volilnega vidika.

Do volitev manjka pet mesecev. Gotovo bo to socialni čas, po volilnem pomenu besede. A težave so izredno velike, zlasti zaradi rastoče brezposelnosti. Statistike govore o 12,5% brezposelnih in enaki številki podzaposlenih. Dejansko ima delovne težave 25% aktivnega prebivalstva ali od vsakih treh Argentinecev sposobnih za delo ima eden težave, ker nima dela ali pa ga ima premalo.

Revščina pritiska zlasti v notranjosti, kjer je pokrajinska proizvodnja najbolj tepena zaradi gospodarskega programa. Prebivalstvo tako polni predmestaja argentinskih velemest. Vlada pa ne najde prave poti iz te zagate. Tudi so vladni načrti že neprilicni, kajti ko je bil izdelan socialni načrt za trilete 92/95, so vladni strokovnjaki predvidevali komaj 6,5% brezposelnih in enako število podzaposlenih. Zato ni čudno, da se zadnje čase znova porajajo socialni konflikti kot so stavke državnih uslužbencev v La Rioja, protesti v Rosariu, vsedrjavna stavka mehaničnih delavcev. Temu je treba prišteti ojačene kritike sindikalistov. Tako je močni Oscar Lezcano, vodja energetskega sindikata, napovedoval nove „socialne eksplozije“, medtem ko se levičarski sindikati pripravljajo na nov izraz protesta po vsej državi.

Gospodarska ekipa ima medtem lastne težave. Cavallo je znova pogorel v poslanski zbornici in sedaj vlada grozi, da bo pokojninski velezakon uveljavila kar po dekretu. To je vsekakor mogoče, kot dokazujejo dogodki petih let Menemove vlade. A po tem bo razmerje med ministrom in kongresom še bolj napeto. In v takem stanju je težko govoriti o mirni in lahki bodočnosti.

V vsem tem dogajanju je pozitivna le sprava, ki se poraja med vladno gospodarsko ekipo in Mednarodnim denarnim

fondom. Te dni je Michael Camdessus izredno hvalil argentinsko gospodarsko politiko, trdil, da vlada nima nobenih težav in še navalil na razne (zunanje) kritike argentinskega položaja. Trdijo, da je minister Cavallo ponudil slediti navodilom Fonda, če mu ta da potrebno podporo, da se izliže iz sedanjega težkega položaja. Ni še jasno, če bo do tega prišlo, in kakšna naj bi bila pomoč in kakšne posledice za naš gospodarski in zlasti še socialni položaj.

KAMPANJA SE NADALJUJE

Čeprav dejansko večina strank še nima določenih kandidatov, se kampanja z vso paro nadaljuje. Za ta petek je levičarska Velika fronta napovedala množičen shod ob obelisku. V ta izraz moči in ljudske zaslombe polaga mnogo upanja, zlasti še sedaj, ko ankete kažejo na rastočo priljubljenost novopečenega radikalnega kandidata.

Radikali so vzhičeni. Komaj nekaj tednov nastopa guverner iz Río Negro, pa je že presegel levičarske kandidate in znova zasedel drugo mesto v priljubljenosti. Zanimiv je ta pojav. Res je, da že imenovanje kandidata samo po sebi pomeni razčiščenje položaja in s tem porast simpatij in izjav zaslonbe, vendar je res, da Horacio Massaccesi močno nastopa na političnem polju. Zakaj tak magnetizem? Nekateri opazovalci že govore o „menemizaciji“ radikalnega kandidata. Primerjajo ga sedanjemu predsedniku, ko je bil ta še kandidat. Mnogo obljub, razumljiv populističen nagovor in nastop, neka meglenost o konkretnih ukrepih, itd.

In vendar Massaccesi ni eden najboljših guvernerjev, saj ima njegova provinca izredne gospodarske in finančne težave. Vladna ekipa ministra Cavalla jo smatra za eno najslabših. Stroški presega vsaj za 50% tiste, ki so bili predvideni v proračunu; dolgovi privatnim finančnim ustanovam dosegajo sto milijonov dolarjev. In to kljub temu, da je nerazumljivo dosegel od centralne vlade posebne fonde. Pa še nekaj moti pri Massaccesiju: ko je njegova provinca lansko leto prišla v finančno krizo in ni mogla plačati provincijskim uslužbencem, se je s silo polastil federalnih fondov v krajevni podružnici Centralne banke. Nekateri so ga za to hvalili, drugi kritizirali. Odtlej ima na grbi še sodni postopek.

Vsekakor bodo radikali prihodnjega 21. decembra na zasedanju državnega komiteja določili svojo volilno platformo. Vendar je že vidno, da se Massaccesi nanjo ne bo preveč oziral: sam je že sestavil gospodarsko ekipo, ki je zelo pestra. V njej soživljajo ostri kritiki sedanjega gospodarskega programa, z drugimi (kot kordobski López Murphy), ki dejansko soglašajo s Cavallo.

Ob vsem tem je tudi zanimivo, kakšno je zadržanje vlade do opozicijskih kandidatov. Jasno je že, da Menema najbolj moti Velika fronta, kjer je našlo zatočišče vse, kar je pobegnilo iz peronizma, ko se je ta „liberaliziral“. A do Massaccesija izraža največje simpatije. Ne tako minister Cavallo, zaradi že prej omenjenih okoliščin. Opazovalci smatrajo, da je za tem še nekaj globljega: ponovno se govori o sporazumu med peronisti in radikali po volitvah. Ta sporazum bi zagotovil miren razvoj položaja v iskanju nekega stabilnega izhoda iz sedanjih gospodarskih težav. A obenem bi pomenil konec tiste čudne odvisnosti, ki jo ima predsednik do svojega gospodarskega ministra. Tudi za to novico oziroma domnevo ne vemo, če je dobra ali slaba.

Tiskovna konferenca

(Nad. s 1. str.)

nik krščanskih demokratov. Javno bodo o koaliciji govorili po drugem krogu volitev.

V 48 občinah imajo krščanski demokrati večino, poleg tega pa so dobili v prvem krogu 10 županov, v drug krog volitev pa gre 33 županskih kandidatov od katerih jih ima za 20 zagotovljeno večino. Stranka si je utrdila pozicijo moderne konservativne zmerne sredinske stranke. Krščanski demokrati se ne bi čudili podobnemu izidu državnoborskih volitev, čeprav se ne navdušujejo nad izrednimi volitvami.

Peterle tudi ni presenečen nad glasovi za liberalno demokracijo, ki so prepolovili izid državnoborskih volitev iz leta 1992, ni pa pričakoval, da bo padec tako očiten. Liberalni demokrati so precej izgubili zaradi oblastne nonšalance. Kot pričakujejo krščanski demokrati, bo v tej stranki prišlo do drugačnega pojmovanja partnerstva. SKD ne bo za vsako ceno zraven, meni Peterle.

Poskus za drugi krog volitev

V Delu so za drugi krog volitev izvedli nekako anketo v največjih slovenskih mestih, kdo bi zmagal. Na teh „poskusnih volitvah“ so našli naslednje rezultate:

V Ljubljani naj bi zmagal dr. Dimitrij Rupel nad dr. Francetom Bučarjem, v Mariboru pa bi tudi prepričljivo zmagal neodvisni kandidat dr. Alojz Križman nad komunistom Sovičem.

V Celju bi morda zmagal Anton Rojec, neodvisni, v Kranju pa prepričljivo Vitomir Gros. V Novi Gorici Tomaž Marušič (SLS), v Novem mestu pa dr. Tone Starc (LDS). Na Ptujju dr. Miro Luci (soc. dem.).

Po zadnjih podatkih v izvršnih svetih posameznih občin, ki so bili pri zadnjih volitvah že vsi določeni, imajo stranke slovenske pomladi večino, čeprav v nekaterih občinah ne velike, med njimi tudi v Ljubljani.

Od kod zaklad

(Nad. s 1. str.)

Airesu, je poveril nasledniku msgr. Gabrovška, glavnemu tajniku SLS dr. Pušu, skrb za delovanje v vrhu KDZSE. Stare je bil sicer v pisnih stikih s predsedstvom tega organizma, a redno je zastopal SLS v njem, do svoje smrti, strankin glavni tajnik. Stike z demokratičnimi strankami drugih jugoslovanskih narodov v emigraciji pa je dolga leta uspešno vzdrževal podnačelnik SLS za Evropo Franjo Sekolec iz Anglije.

Z južnoameriškimi krščanskodemokratskimi strankami je navezal stike Pavel Fajdiga, najožji sodelavec Miloša Satareta. Na svojih pogostih službenih potovanjih je v dogovoru z dr. Pušem večkrat tudi dopolnjeval njegovo delo. Stiki, ki sta jih navezala v tistih letih, so ostali živi in izredno koristni kasneje v času slovenskega osamosvajanja, čeprav so medtem mnogi tedanji krščanskodemokratski politiki v Južni Ameriki prešli v sorodna politična gibanja.

Ker je postalo delovanje KDZSE čedalje živahnije, medtem ko se je dr. Pušu začelo slabšati zdravje, je prevzel mesto njegovega pomočnika in kmalu nato celo odgovornost za zveze z mednarodnimi organizmi krščanskih demokratov, podnačelnik SLS iz Kanade dr. Peter Klopčič. Že nekaj let prej je vodstvo SLS sklenilo, naj se zaradi razvidnosti dodaja strankinemu imenu tudi krščanskodemokratska oznaka. Tako je bilo na tiskovinah, ki jih je stranka uporabljala za mednarodno korespondenco, zapisano njeno ime kot: SLS-KD.

Poleg rednega vzdrževanja zvez s krščanskodemokratskimi organizmi po svetu se je začel dr. Klopčič čedalje pogosteje udeleževati in sodelovali na mednarodnih srečanjih predstavnikov evropskih krščanskih demokratov. Kmalu je dobil potrebno in visoko usposobljeno pomoč v osebi Marjana Strune. Ta je že nekaj desetletij prej, v začetku neprostovoljnega zdomstva, sodeloval pri podobnem delu v pariški skupini. Pri tem je treba poudariti, da je vsa leta gojil dragocene zveze z evropskimi politiki krščanske usmerjenosti tudi prelat Ignacij Čretnik. Zaradi svojih poklicnih dolžnosti ni deloval v stranki, a je z njenimi predstavniki, posebno z Milošem Staretom, vzdrževal redne pisemske stike. Te zveze so v marsičem olajšale delo dr. Klopčiča in Marjana Strune. Oba sta se posrečeno dopolnjevala in postala kmalu, zdaj eden, zdaj drugi, redna in vidna gosta pri simpozijih ter kongresih zahodnoevropske Zveze krščanskodemokratskih in ljudskih strank.

Tako je nastopil čas, ko so po padcu berlinskega zidu začeli kazati zahodnoevropski krščanski demokrati čedalje večje zanimanje za svoje srednjeevropske kolege. Tedaj so bil članice KDZSE Poljska, Slovenija, Madžarska, Češka, Slovaška, Litva in Latvija. Na izredni seji mednarodne Zveze krščanskih demokratov (IDC) je sklicala pod pokroviteljstvom nemške, italijanske in francoske krščanske demokracije svoj prvi kongres. To je bil med 23. in 25. novembrom 1990 v Budimpešti.

Delegacijo SLS, katera je bila povabljena na kongres kot ena od ustanovnih članic, naj bi sestavljali trije člani načelstva iz Kanade, Zahodne Evrope in Argentine. V ta namen naj bi se sešli nekaj dni prej v Parizu. Da je zastopstvo iz domovine, ki naj bi ga na predlog načelstva SLS sestavljala predsednik prav tedaj ustanovljene SKD Lojze Peterle in predsednik SKZ Ivan Oman, lahko nastopilo kot del enotne slovenske delegacije, sta se dva člana načelstva SLS morala odpovedati svojemu mestu v njej. Marjan Struna, ki je imel v tistem času najtesnejše osebne stike s predstavniki glavnih zahodnoevropskih krščanskih demokratov, je bil izbran, da v delegaciji zastopa SLS. Njegova naloga je bila na

kongresu priskrbeti delegatoma iz Slovenije potrebne zveze in ju predstaviti kot zastopnika krščanskodemokratske politične smeri v Sloveniji. Na kongresu je slovenska delegacija prebrala enotno izjavo, ki so jo bili v Parizu pripravili delegati SLS. Kot zanimivost naj omenimo, da je ta dokument jasno poudaril, da zahtevamo Slovenci „za svojo državo enakopravnost in neposredno članstvo v družbi suverenih narodov nove evropske skupnosti“.

Marjan Struna je kot član načelstva SLS v Franciji zastopal Slovence pred organi evropske krščanske demokracije na željo vodstva SKD še nekaj mesecev. Kmalu nato se je KDZSE razpustila in stranke članice so bile neposredno vključene v evropsko zvezo krščansko-demokratskih in ljudskih strank; Slovenska ljudska stranka se je vključila v Slovensko krščansko demokracijo.

V mladi stranki SKD je bilo kmalu dovolj kandidatov za obiskovanje mednarodnih sestankov in kongresov, tako da se je zdela pomoč Marjana Strune, ki je skupaj z dr. Petrom Klopčičem v zadnjih letih naredil največ za vzdrževanje starih in ustvarjanje novih mednarodnih zvez tako s krščanskodemokratskimi politiki kakor z ustanovami, kmalu nepotrebna. Obdobje, ko so člani SLS vzdrževali stike in plačevali potovanja iz svojih sredstev, da so tako ohranjali med evropsko in svetovno krščansko demokracijo navzočnost slovenskega imena, iz čuta zvestobe in odgovornosti, brez sleherne osebne koristi, se je končalo. Opravili so svojo nalogo.

Zaklad je prešel v mlade roke. Ker je zgodovinski spomin, kot znano, med nami redkost, menim, kot zadnji načelnik SLS v zdomstvu, da smo dolžni obvarovati pred pozabo skrito delo, ki so ga opravljali člani te stoletne stranke v dolgi noči navidez brezupne emigracije. Marsikaj so morali ti javni delavci v zdomstvu slišati od rojakov, „kaj se gredo“ politiko. Čas je pokazal, da so zvesto opravljali svojo dolžnost, za kar večkrat niso bili deležni razumevanja. Njim in njihovim kolegom v drugih slovenskih demokratičnih strankah, s katerimi so bili pol stoletja povezani v Slovenskem narodnem odboru, gre v veliki meri zahvala, da slovenska politična emigracija ni pričakala praznik slovenske državnosti praznih rok in da je svet vedel, kdo Slovenci smo in kaj hočemo.

„Slovenec“, 3. decembra 94

SLOVENC V ARGENTINI

Slomškov dom

Materinska proslava

Otroci slovenske šole A. M. Slomška in mladina iz odsekov SDO ter SFZ so proslavili svoje mame in stare mame v nedeljo 16. oktobra. Učiteljstvo Slomškove šole se je letos še posebno potrudilo in naučilo otroke veliko število deklamacij in pesmic, kar bogat šopek materam na čast. Uvodoma je predsednik Doma Marjan J. Loboda pozdravil slavljence, nato pa je predsednica odseka Zveze mater in žena Pavla Škraba izročila šopek najstarejši izmed naših mamic in babic 93-letni Tomazinovi mami. V imenu otrok je pozdravila matere učenka 8. razreda Tatjana Javoršek, v imenu mladine pa predsednik odseka SFZ Sandi Žužek. Pesem skupine deklet je zaključila pristrčno materinsko proslavo, odbor staršev pa je počastil slavljence s pogostitvijo.

Škofov obisk

Slovensko skupnost, ki se zbira v Slomškovem domu je obiskal škof msgr. Metod Pirih v četrtek, 24. novembra. Čeprav je bil delovni dan, se je kar precej vernikov zbralo k večerni maši. Pred mašo je bil kratek a prisrčen sprejem. Najprvo je

Teharje — Krvave arene

Vdor postmoderznima je danes viden in občuten tako v domovini kakor v zdomstvu. Zbrisale so se meje dobrega in zlega, vzvišenega in nizkotnega, velikega in malega, moralnega in nemoralnega, zato prijetno preseneča v naših dneh zadnja v vrsti, upajmo pa da ne zadnja knjiga našega soborca Ivana Korošca „Teharje“ s podnaslovom Krvave arene. Izšla je v Ljubljani že v začetku leta 1994 pri založbi Ilex Impex.

Teško je najti koga izmed nas, ki živimo v tujini že skoro pol stoletja, ki ne bi poznal avtorja Teharj: Korošec je bil od samega začetka, od prve ilegale, pa do zadnjega juriša slovenskih domobrancev, tistih enajstih okostnjakov, ki so prehodili ves križev pot do Vetrinja, potem pa bili poslani čez Pliberk v Celje, nato pa v Teharje, taborišče smrti, iz katerega so se rešili le redki. Ne bom trdil, da je vsa knjiga dokumentirana, ker je njen avtor hkrati pesnik, priljubljen govornik in esejist, zato mu zaide pero in misel v poezijo, beletristiko in spominsko literaturo.

Časovno zaobsega razmah časa, ki gre od leta 1942-1945, bere pa se kot iztrgan del osebnega dnevnika, ki ga je zaključil takoj po begu iz taborišča, ko so bile rane še krvave, vtisi še sveži in spomin jasen.

Spokorjeni francoski levičar Jacques Derrida je letos tudi napisal knjigo Marxovi duhovi (Spectres de Marx), ki jo je mednarodna kritika takoj označila kot „nepravo knjigo, napisano o nepravem času, ki obravnava nepravi čas“. Isto bo naša levičica in marsikateri tudi iz desnice rekeli za Koroščeve Teharje; spisal jih je v času, ko je bila že na obzoru demokratizacija, ki ji je bilo usojeno, da zamre, preden rodi sadove; ko se je toliko govorilo o spravi, da nazadnje ni bilo nič iz nje, ko smo imeli celo vrsto organizacij, ki naj bi domnevno skrbele za skoraj petdeset let ignorirano zdomstvo, ko se včasih domobranstva ali četništva že skoraj ni smelo omenjati — pa so se prikazale Koroščeve Teharje, ki naj bi zbudile kosmato in neobčutljivo vest marsikomu izmed nas, ki nam s strani vbijajo v glavo tisto o nepravi knjigi v nepravem času, ki zadeva za nekatere neljub predmet.

Ivan Korošec je bil četnik, ker je odpor

do komunizma prišel najprej iz vrst četništva, po italijanski kapitulaciji pa je vstopil v Slovensko domobranstvo.

Naš čas in njegovi ljudje se odklikujejo po veliki nestalnosti, bolje rečeno, po omahljivem značaju; danes smo tega prepričanja, jutri pa že drugega, ne samo drugega, ampak čisto nasprotnega in to potem imenujemo pragmatizem. Bili so časi, ko se v zdomstvu ni smelo govoriti ne o četništvu ne o domobranstvu. Poznam primer, ko jih je domobranec dobil po glavi, ker je povedal resnico. V Italiji se je celo govorilo, da bi domobrance poslali v posebna taborišča, proč od nedolžnih in vse hvale vrednih civilistov: najlepši je Rupnikov primer, ko starega moža niso pustili niti v taborišče, čeprav so se med vojno skrivali za njegovim hrbtom. Korošec pozna te primere, vendar ga je sram pisati o teh dvoživkah, piše pa, kako je vstopil v prvo slovensko protikomunistično ilegalo, kako so tej postavljali politiki palico v kolesa, da ne bi stekla, piše o vaških stražarjih in domobranstvu, ne da bi se oziral na modo.

Da, modo! Za nekatere izmed nas je to postala na žalost že moda; danes trdijo to in obljublajo „el oro y el moro“ (zlato in mavra), jutri pa nekaj čisto drugačnega. Skupinica modnih tepcev diktira modo v oblačenju, ravno tako skupinica tepcev za zaslužek spreminja nazore nekdanje enotne in upapolne emigracije. Mislim, da če Korošca ni uničilo Vetrinja, Pliberk, Celje in Teharje, če ga niso uničile lakota, brce, klofute, pljunka, trpinčenje na soncu, spanje v mrazu in na gramozu, poslušanje smrtnih krikov, gledanje počasnega umiranja, boveda žica, grozote, ki jim je bil priča mesec dni, potem ni treba razlagati, zakaj zanj ne more biti mode spreminjanja mnenj in nazorov. To si lahko privoščijo zahrbtnježi, ljudje dveh obrazov, ki jim Korošec že od l. 1942 meče v obraz njihovo krivdo. Kaj niso ravno taki kot je Korošec umirali v tisočih takrat in potem še v letu grozote 1945, da bi se narod obdržal, in da bi obdržal svojo identiteto.

Vse to in še več je v tej knjigi, ki je izšla v nepravem času, ki obravnava nepravde dogodke za nekatere in na nepravilen način.

Po bojih v rimskih amfiteatrah so na krvave sledi nasuli peska-arene, da ne bi trpela mehkočutnost Rimljanov in Rimljanov — odtod tudi Koroščevo naslov knjige. Ne, pri nas ne bo trpela rahločutnost, pri nas skušajo z namerno pozabo zakriti veliki zločin izpred pol stoletja. Upajmo, da ne bo zadosti peska in ostankov gline, ki bi zasuli komunistični zločin nad našim narodom. Tudi s pomočjo zdomstva ne!

Poleg čisto dokumentiranega gradiva najdemo v knjigi tudi avtorjeve pesmi, slike in risbe, tlorise taborišč smrti; tukaj moram omeniti risbe Cirila Skebeta-Cikota, ki se ga najbrž že nihče ne spomni, čeprav je bil najboljši risar filmske propagande v Južni Ameriki. Domobranec je bil od vseh začetkov, ko je pa nosil stare številke Slovenca na Gorenjsko, okupirano takrat po Nemcih, je stopil na mino, ki mu je odtrgala nogo. Požrla ga je tujina, kakor toliko naših talentov, vendar knjiga prinaša 4-5 njegovih umetniških risb, po katerih lahko sklepamo, kaj naj bi bilo še iz njega, če bi mu bilo usojeno živeti v mirnih časih.

Čeprav seznam častnikov, ki so jih Nemci odgnali v Dachau, ni popoln, 6 mesecev po končani vojni pa so njihovo delo dokončali na božičnem procesu komunisti, se bo pa le morda našel kdo, ki bo njih ime na izkopal pozabi, čeprav po mnenju nekaterih še ni čas za to. Kdaj pa bo?

Knjigo dobite v Dušnopastirski pisarni v Slovenski hiši, v Slogi, pri ge. Micki Gorše in pri avtorju. (Tel. 258-8952, dostava po pošti po povzetju).

Tone Podgorc

Drago Jančar (1)

Egiptovski lonci mesa

Pred tedni je slovenski pisatelj Drago Jančar, ki nas je obiskal pred leti v Argentini, napisal ta zanimiv esej, ki je izšel v Novi reviji in v Delu. Zaradi zanimivosti in tehtne analize stanja v Sloveniji ga po posebnem avtorjevem dovoljenju v nadaljevanjih objavljamo.

Sredi julija 1994 je prišlo opozorilo, ki bi po obdobju liberalnega socializma konec osemdesetih, po preobratu in po kratkih letih „mlade demokracije“, oziroma „tranzicije“ prvič spet utegnulo zveneti dramatično:

„Pri nas je v obstoječih razmerah nevarnost, ne razumite me narobe, fašizma ali bolje rečeno totalitarne sistema, zelo naglašena... Vlada želi pod nadzor dobiti RTV, plačilni promet, tožilstvo, skratka, vse to kaže na dejansko počasno rast totalitarne sistema.“

Smo prav slišali? Počasno rast totalitarne sistema? Tega ni rekel kakšen Kdorkoli, tako je dejal France Bučar, znanstvenik, partizan, disident, eden od *founding fathers* demokracije v Sloveniji.

Nimam mnenj o vseh stvareh sveta in tudi ne sodim med tiste, ki ob vsaki politični zmešnjavi poskočijo in zavpijejo: demokracija je ogrožena! Pravzaprav sem raje med tistimi, ki se dajo prepričati, da gre tudi v demokraciji za politični boj, za silo argumentov, prepričan in tudi, žalibog, interesov. Dam se tudi prepričati, da je vsak tak boj normalen in legitimen, če se drži določenih in dogovorjenih demokratičnih in civilizacijskih pravil. Nisem samo enkrat rekel, da je ta družbeni posel treba odstopiti tistim, ki ga znajo in želijo opravljati. Vendar pa se tudi nimam za nekoga, ki meni, da večne vrednote lebdijo v zraku, spodaj pa se dogajajo banalne zmešnjave. Mnoge nas je izkušnja naučila, da smo občutljivi na poskuse nasiljevanja, pollaščenja, nadzorovanja, omejevanja, na sleherni poskus totalnih rešitev, ki jih čisto na koncu zmeraj plača posameznik. Zato sem seveda ob tej Bučarjevi izjavi zastrigel z ušesi: kaj se pravzaprav dogaja? Ali je res mogoče oceniti, da Slovenija drsi pod hegemonijo novih oblastnikov, ki bodo z ustrezno kombinacijo starih brutalnih metod in novih prosvetljskih prijemov določali zunaj oblike našega življenja v dolgem prihajajočem obdobju?

Takšna znamenja so.

Sredi julija je svet RTV Slovenije razrešil generalnega direktorja te ustanove, pisatelja in režiserja Žarka Petana. Razprave ni bilo, Petanu niso dali besede, nihče se ni potrudil, da bi vsaj razložil, zakaj je bilo to potrebno. Nima smisla točiti solz z lamentacijami, ki so sledile: Petan je imel celo pred stalinističnimi oblastniki, ki so ga poslali v ječo, pravico do obrambe. Tem solzam nihče v današnji slovenski družbi več ne verjame. Kar vseeno osuplja, je popolna aroganca novih oblastnikov, odsotnost minimalne argumentacije, še več, samoumevna objestna drža njihovih adeptov, ki pozdravljajo metodo eksekucije, in še več, odhajajočega pospremijo s ploho žaljivk. Utrujena, razmeščana in otopela javnost se je vsaj tokrat nekoliko prebudila in reagerala z nekaj izjavami in pismi bralcev.

Spomnimo se: ko je Janez Janša na enem prvih zasedanj svobodno izvoljenega par-

lamentata neprevidno izrekel stavek o la- bodjem spevu režimskega časnika, so v Televiziji Ljubljana razglasili nič več in nič manj kot generalni štrajk.

Kmalu po Petanovi odstranitvi je odstopil predsednik sveta, dr. Maks Oblak: „Kot znanstvenik s področja tehnike mi je način razpravljanja brez argumentov, sklicujoč se na tajno glasovanje, tuj.“ Javnost je to izjavo nestranskega intelektualca, predstavnika takoimenovane civilne družbe, zgolj vzela na znanje. Čeprav bi prav ob Petanovem primeru morali skočiti na noge ne samo tako imenovani kritični intelektualci, pač pa tudi, če ne predvsem, časniki. Prvič je bil na čelu ertevejskega mastodonta človek iz kulture, pisatelj, nestranski ustvarjalec, ki je hišo, kot trdijo, tudi sorazmerno uspešno, zanesljivo pa objektivno vodil. Bil je vsaj eno zanesljivo znamenje drugačnih časov. A videti je, da bo tudi tokrat, kot ob vseh objestnih dejanjih nove oblastniške elite, zadeva čofnila v močvirje ravnodušja. V postkomunistično Slovenijo se je naselila popolna brezbriznost in vseenost.

Spominjamo se jeremijad o strahovladi Demosa, o tako imenovani civilni družbi, ki nima nobenega vpliva na medije, na institucije, na moralo, na parkirišča, na pomanjkljiv učinek klorofila v slovenskih gozdovih. Isti Jeremije danes govorijo o nedotakljivih institucijah oblasti, kot vrhovni kriterij nam ponujajo Državo. Isto Rei publice, na katere blagor so se še včeraj slovesno požvižgali.

In nič.

Zdaleč ne mislim, da je odstavitev Žarka Petana najresnejši problem slovenske družbe. Toda če ga povežemo z dolgo, dolgo vrsto podobnih preiščenih neotesanosti nove elite, in to tako rekoč na vseh področjih, potem smemo domnevati, da se približujemo nekemu nevarnemu novemu stanju in da je Bučarjevo opozorilo treba vzeti v resen pretres. Kar z vsemi znamenji prihaja, ne naznanja vrnitev *ancien régime*, pač pa nekaj veliko bolj zapletenega in neoprijemljivega. Po eni strani ta proces določajo povsem sorodni pojavi, ki jih poznamo iz celotne postkomunistične pokrajine. Z druge strani pa je dodana slovenska varianta iz osemdesetih let, ki je bila celo v primerjavi s češko žametno revolucijo povsem mehak prehod v nekaj, kar bi naj bila demokracija. Slovenska izkušnja sorazmerno zaprtega, trškega, nesvetovljanskega horizonta zadnjih stotih let pa po samodejni inerciji prinaša tudi svojevrstno jezo v poravnavanju računov, samoumevno brutalnost in neskrto zlobo. Na tako imenovani desni strani ne manjka ožin najboljše klerikalne tradicije in hkratnega tiholazniškega kompromisarstva. Iz frustracij polstoletnega totalitarizma rase netoleranca in stigmatizacija vsega, kar je bilo v tem času ustvarjenega. Tudi tako imenovana leva ali liberalna stran s svojimi brutalnimi posegi in paranoidnimi reakcijami na vsak poskus prekinitve s kontinuiteto razkazuje svoje frustracije, izhajajoče iz čezmernega kolaboriranja z jugoslovenskim komunizmom in njegovimi zvijačnimi nasilniki. Zato je pogosto zrcalni odsev klerikalne značajske ozkosti. Neskrto sovraštvo ne samo do vsega „farškega“ v manirah liberalizma z začetka stoletja, ampak tudi do vsakih konzervativnih nazorov. Nekako tam smo, ko bi bilo treba za

Cankarjem reči: slabši od slovenskih klerikalcev so samo še slovenski liberalci. Tisk je v glavnem brez razgledov, pogosto podel, zajedljiv in hudoben. Če se tako imenovani slovenski značaj res najbolj odlikuje po ozkosrčnosti, potem je ta prav gotovo in pravično porazdeljena med našo novo elito. Duhovno smo dobro pripravljene za neko novo obliko polastitve, ki bo brez skrupul in tolerance zatirala drugače misleče. To je samo ploden humus, ob tem pa se, in to je bistveno, v Sloveniji, kot v vsej postkomunistični Evropi trdo srečujemo s pojavi in pojmi, ki so nekaj popolnoma novega.

Zdaj že vemo, da takoimenovana *tranzicija* ni prehodno obdobje, kot ga pozna zgodovinski čas tega stoletja po revolucijah ali prevratih, pač pa nekaj družbeno nedovršenega, trajajočega in povsem izmuzljivega. Ryszard Kapucinski v knjigi *Imperij*: „S pomočjo pojma tranzicije je danes mogoče vse pojasniti. Stvari ne gredo? Kaj moremo, smo pač v obdobju tranzicije. Oskrba je slaba? Zaboga, saj smo vendar v obdobju tranzicije. Še naprej so na oblasti stare živine? Ne skrbi, to je samo v tej etapi tranzicije.“ Seveda je stvar neprimerljiva, Kapucinski piše o Rusiji. Pri nas je drugače: oskrba je odlična.

Ali *privatizacija*, ki je veliko več kot lastninjenje, ki je v resnici popolnoma nova razporeditev kapitala in družbene moči med stare in prihajajoče elite, ki so na stare privezane s popkovino. Timothy Garton Ash v svojem *Potovanju na postkomunistični vzhod*: „Ruska beseda »prihvatizacija« kar bi se v angleščino v grobem prevedlo »pritheftization« (od rus. hvatat = grabiti) zajema še en vidik postkomunističnega prizorišča, prav tako kot fraza »privatizacija nomenklature«. Alfred Stepan, ameriški politolog in zdaj rektor Sorošove Srednjeevropske univerze, me spomni na termin »kleptokracija«, ki se že uporablja v Latinski Ameriki in Afriki.“

T. G. Ash seveda piše o Češki. Pri nas še nismo izumili kakšne »prigrabizacije“. Pač, arhitekt, ne pa nemara sociolog ali politolog, si je izmislil oduren termin »udbomafija«, ki pove preveč in premalo. Mogoče da tudi vse, ampak če je tako, potem smo še na slabšem, kot so v Rusiji s »tranzicijo“ in na Češkem s »prihvatizacijo“.

Hrvaška s svojo HDZ, o kateri imamo v Sloveniji toliko povedati, kljub vojni ni prav veliko na slabšem s svojimi prihvatizacijami in tranzicijami, s podrejanjem medijev in utrjevanjem oblasti stvari pred drsenjem v novi totalitarizem. Samo da so hrvaški *vlastodržci* nekoliko bolj robustni, naši novi hegemoni dajejo prednost japijevskemu imidžu. In *substantia* pa gre za isto stvar. Strankam in oblastnikom v postkomunizmu pač ne bo več mogoče verjeti na lepe oči, se pravi na ime ali na program, pač pa jih bo treba soditi po dejanjih in analizirati pohvale, ki jih spremljajo.

Opozoril o nedavnem drsenju vzhodnoevropskih oblastnih elit te ali one ideološke proveniencije v nove oblike pollaščenja in obvladovanja družb sploh ni malo, vendar spričo simpatičnih obrazov in programov, civiliziranosti in lahkotnosti, s kakršno delujejo, opozorila slej ko prej vsaj pri nas delujejo precej neverjetno, če že ne neresno. Beseda »totalitarizem“ je v današnjih razmerah res skoraj nekaj povsem nepredstavljivega; v našo zavest kliče po-

dobno zasliševalske pisarne s slepečo lučjo uprto v obraz nedolžne žrtve in temnimi demoničnimi obrazi v krogu teme. Oprostite, kako ste rekli? Totalitarizem? Kapitalizmu? Dajte, no. Nikoli več.

Letos spomladi sem bil tri tedne v Italiji. Zaradi umetnosti in ne zaradi politike. Vendar je politika na vsakem koraku človeka butnila v glavo. Ne samo zato, ker so bili zidovi in plotovi povsod preplepljeni s plakati *Forze* za evropske volitve, pač pa zato, ker so bili ljudje razuma in umetnosti povsod zaskrbljeni. Najbolj neposredno zaradi restrikcij v kulturi, šolstvu, itn., zaradi pritiskov na medije, posredno pa kratkomalo zaradi strahu pred popolno nadvlado politike in kapitala, ki sta zmagala na zadnjih volitvah. Prav tiste junijske dni je začel Berlusconi ofenzivo na RAI. To je v umetniškem smislu čisto zanič televizija, je rekla kritičarka iz Torina, ampak je javna ustanova, na kateri vsaj opozicija pride do besede. Mnogi so odkrito in zaskrbljeno govorili o nastajanju totalitarizma, o vrnitvi fašizma v neki povsem novi obliki. Na rimskem nodvisnem Radiu Italia, ki ga novi mogotci še niso spravili pod kontrolo, kjer sem imel intervju, so rekli, da za RAI pridejo na vrsto tudi oni, stisnili jih bodo finančno, kot se bodo sploh vsega polastili. Ampak nova vlada, sem rekel, dela v duhu modernega liberalizma, na prvem mestu je učinkovitost. Učinkovitost? so rekli, tudi fašizem je težil k učinkovitosti, pravzaprav je tudi dejansko bil učinkovit. Rekel sem, da se moderni funkcionalizem in totalitarizem izključujeta. Dajte no, so rekli, totalitarizem je latentno stanje vseh tistih družb, ki so ga že kdaj živele. Mi fašizma nikoli nismo do konca odpravili. Obnavlja se, išče si zmeraj novo formo, vsebina pa je ista. Sicer pa, so rekli, vi imate druge probleme. Ja, sem rekel, mi imamo druge probleme. In ko sem za hip pomislil, sem dodal: Pravzaprav ne tako zelo druge.

Če bi pri nas imeli nemara sociologe ali politologe, ki se ne bi dan na dan ukvarjali s problemi krvi in zemlje, z diluvialno debato o desnici in levici in svarili pred pučističnimi nameni opozicijskih politikov, pač pa nemara sociologe in politologe, ki bi sprejeli izziv in soočenje s problemi nove družbe, potem bi tudi mi vedeli kaj več o tem, kaj se dogaja danes in tukaj. Kaj se je dogajalo v Nemčiji v tridesetih letih in v Zahodni Evropi leta osemindeset, že vemo, to smo že zdavnaj vzeli. Tukaj se namreč dogaja nekaj drugega, nekaj česar naši družboslovci s svojim instrumentarjem očitno ne zmorejo zapopasti ali pa tega preprosto v vsem obsegu nočejo vzeti v pretres. Dokler jih ne bomo imeli, se bomo pač morali zadovoljiti s tujimi splošnimi analizami postkomunističnega sveta. Nekaj pa lahko vendarle vidimo tudi tisti, ki smo nevedni, kajti to se vidi s prostim očesom. In za to ni treba biti družboslovec. Namreč neverjetno provincialno oholost, s katero nas tudi novi gospodje prepričujejo: mi smo dobri, uspešni, najboljši; če je tukaj kaj treba zamejati, potem je to ljudstvo. Ali pa vsaj del ljudstva. Drhal, ki demonstrira pred parlamentom, po možnosti razgnati, opozicijo v parlamentu razpustiti, humanistično inteligenco zasmehovati, člane teh in onih svetov odstopiti, razlaščenca še enkrat razlastiti, politične kaznjence pozabiti, brezposelne obvezno vse razprodati.

(Se nadaljuje)

NOVICE IZ SLOVENIJE

SLOVENC V ARGENTINI

LJUBLJANA — Lani so zdravniki predpisali vsega skupaj 12,4 odstotkov receptov, kar pomeni za 7,75 več kot leto poprej. Od leta 1974 imajo vse predpisane recepte v avtomatski obdelavi s pregledno klasifikacijo porabe zdravil po območjih, zdravnikih, starostnih skupinah pacientov, farmakoloških skupinah zdravil, itd. Od leta 1982 se letno število predpisanih receptov suče med 11,5 in 13,5 milijona. Tako so prišli do zaključkov, da so nekateri zdravniki presegli povprečje svojih kolegov in predpisali tudi po 45 receptov na dan. Povprečje tudi pove, da vsak prebivalec Slovenije porabi po 70 tolarjev na leto za zdravila.

LJUBLJANA — Dni strokovnega izpopolnjevanja se je letos udeležilo kar 400 tajnic, ki so vključene v Združenje tajnic Slovenije. Tam so izrazili željo, da bi imele več intenzivnih tečajev med letom. Tako so bili po raznih krajih Slovenije dvodnevni tečaji za razne jezike, za spretnosti v medsebojni komunikaciji, za besedne in nebesedne komunikacije.

STIČNA — „Sola na hribčku“ je praznovala devetdesetletnico ustanovitve. Za to priliko so pripravili malo proslavo, bolj važno pa je za krajanje to, da imajo v šoli spet pouk v prvem in drugem razredu. Pred tremi leti so namreč vse šolarje premestili v Ivančno Gorico.

LJUBLJANA — V Drami SNG so uprizorili Shakespearjev Hamlet v novem prevodu Milana Jesiha. Kot pravijo kritiki se prav lahko postavlja ob klasičen Župančičev prevod, saj Jesihov prevod ni za vsako ceno sodoben, ampak črpa iz žlahtne prevajalske tradicije in jo posodablja z novim besediščem.

KOBARID — V kobariškem muzeju so v Italijanski sobi odprli stalno zbirko, ki kaže na italijanski pogled borbe na soški fronti. Soba se pridružuje že odprti Avstrijski sobi in kaže na nepristrankost pri predstavitvi dogodkov v času bojev. Kobariški muzej je najbolj obiskan muzej v Sloveniji, saj sprejme na leto čez 70 tisoč ljudi, med njimi šolarje in vojake (ogled je sestavni del učnega programa slovenske vojske).

LJUBLJANA — Končno je stopil v veljavo zakon o pogojih za opravljanje reproduktivne video in avdio dejavnosti (proti piratskemu presnemavanju). S tem hočejo stopiti na prste vsem, ki so na svojo roko in brez dovoljenja avtorjev presnemavali avdio in videokasete s trgovskimi nameni. Vsaka reprodukcija bo morala imeti svojo „banderolo“, s katero bo izpričana legalnost posnetka. V nasprotnem primeru bodo izdelovalce ali prodajalce takih posnetkov doletele kazni v višini milijona tolarjev in še več. Pojav reproduksijskega piratstva je zelo negativno vplival na ugled Slovenije.

LJUBLJANA — Rotaract klub Ljubljana združuje mlade ljudi od 8 do 29 let, ki iščejo možnosti za izpopolnjevanje svojega znanja in se posvečajo potrebam svojega okolja. Ustanovili so ga leta 1939, letos pa je bil sprejet v mednarodni krog Rotaract. Organizacijsko je to podmladek Rotary International. Ob priliki sprejema v mednarodni Rotaract, je ljubljanski klub gostil 200 mladih iz evropskih držav, jim razkazal Postojnsko jamo ter pripravil gala ples na Ljubljanskem gradu. Zaenkrat je to edini Rotaract v Sloveniji. — Na Japonskem pa so gostili mlade sočlane iz raznih Lionsov iz vsega sveta, med njimi pet Slovenk in Slovencev.

LJUBLJANA — Galerija Gema in Narodni muzej sta predstavila razstavo spominov, vezanih na predmete, ki jih hranijo

v muzeju. Izdelki povezujejo zgodovino z likovno ustvarjalnostjo. Namen organizatorjev razstave je, da bi izdelki postali poslovna in državniška darila, ki bi Slovenijo predstavljala kot naslednico visoke mecene in dežavniške tradicije in ne le kot dedinjo ljudske ustvarjalnosti. Zaenkrat so pripravili dvajset predmetov: ker pa imajo kar visoke cene, bodo pripravili tudi (denarno) bolj dostopne izdelke.

IDRIJA — Idrijska čipka je dosegla več državnih in meddržavnih priznanj. V Mariboru so klekljarice predstavile idrijsko čipko na sejmu gostinstva in turizma; z njimi so vzbudile veliko zanimanje obiskovalcev sejma. — Uspešna je bila predstavitev klekljaric iz Idrije in Žirov ter čipkaric iz Železnikov na svetovnem čipkarskem kongresu v Barceloni in na čipkarskem bienalu v Sansepolcro pri Benetkah.

JESENICE — Zelenice (izvir Save Dolinke) so pred dvema letoma razglasili za naravni rezervat. Kljub temu pa jim grozi uničenje, ker jih zasipava prod in pesek s pobočja Vitranca, Planice in Karavank. Vzroke je najti v prestavitvi hodournikov, ravnanje travnikov, smučišča in drugih posegih človeka v okolje.

PTUJ — Ptujška gimnazija je bila ustanovljena leta 1869 z naslovom Deželna nižja realna gimnazija. Obletnico so proslavili z razstavo njenega življenja v teh 125 letih v domačem Pokrajinskem muzeju. Svoje pedagoške naloge je morala izpolnjevati kar v petih državah, ki so imele razne politične ureditve, o reformah in spremembah učnih načrtov pa bi bilo kar dolgočasno pisati.

LJUBLJANA — Slovensko ozmlje na vojaškem zemljevidu iz druge polovice 18. stoletja je naslov izdaje prvega zvezka (vseh bo deset), ki predstavlja prvo specialko, Jožefinski vojaški zemljevid iz let 1763-1787. Označene so vse pomembne zgradbe ali objekti, ki so bili z vojaškega vidika pomembni, obenem pa so podrobno omenjena krajevna, zemljiška imena, imena hribov, vrhov, voda, kar predstavlja tudi posebno bogat vir podatkov o stanju dežele in ljudi v tistih časih.

LJUBLJANA — Slovenija in Madžarska sta odprla optično kablensko povezavo med obema državama. S tem je možna direktna povezava med obema prestolnicama z najmodernejšo tehnologijo.

Osebne novice

Rojstvo: V družini dr. Gerarda Della Paolera in lic. Veronike roj. Pipp se je rodil sinček 8. decembra, ki bo krščen na ime Martin.

Srečnim staršem naš čestitke!

Krsti: V cerkvi Marije Pomagaj so bili krščeni: v soboto, 10. decembra, **María Micaela Figueroa**, hčerka Fabiana Héctorja in Andreje Aleksandre Krajnik; **Aldana Helena Silvero**, hčerka Daría Césarja in Helene Andreje roj. Krajnik; botra sta Jorge A. Robledo in Bernarda Marija Krajnik; obe je krstil dr. Lojze Kukovica; isti dan je bil krščen **Ignacij Aleksander Ašič**, sin dr. Vitala in dr. Aleksandre roj. Tavella; botra sta bila inž. Jernej Dobovšek in María Vilma Bagnoli. Krstil je dr. Jure Rode.

V nedeljo, 11. decembra, pa sta bila krščena v slovenski cerkvi Marije Pomagaj: **Matjaž Martin Gorše**, sin Francita in Dori roj. Heller. Botra sta bila inž. Artur Heller in ga. Marija Steklasa Gorše; krstil je dr. Jure Rode; **Marija Štefanija Gelb**, hčerka Tonija in Dore Dermastja; botra sta Carlos Oscar Panaino in Marjana Gelb Panaino; krstil je župnik Jože Škerbec.

V cerkvi Señor de los Milagros je bila

krščena **Cecilija Marija Grohar**. Za botra sta bila Marjan Grohar in Klavdija Rant, krstil pa je Igor Grohar.

Srečnim družinam najlepše čestitke!

Poroka: V petek, 9. decembra sta se poročila v slovenski cerkvi Marije Pomagaj **Germán Pablo Petrungero** in **Marija Inés Osterc**. Priči sta bila ženinaova mati ga. Diana Mirta roj. Todaro in nevestin brat Pavel Osterc. Poročil ju je dr. Jure Rode. Iskreno čestitamo!

Novi diplomantki: Dne 5. decembra je na bunosaireški fakulteti UBA diplomirala **Lilijana Marija Mehle** in postala „óptica contactóloga“.

Na univerzi C.A.E.C.E. je dovršila študije za licenciaturu iz psihopedagogije **Ana Marija Jerebič**. Čestitamo!

Smrti: Umrli so **Aleksander Marinšek** (42) v José C. Paz; **Franc Jarc** (88) v Bilinghurstu in **France Modic** (65) v San Justu.

Naj počivajo v miru!

V Sloveniji v Velikem Vrhu na Blokah je umrl **Matija Marinček** v 74. letu, na Madžarskem pa zdravnik **Andrej Duh** v 76. letu. Sorodnikom v Argentini izražamo sožalje!

Birma v Slovenski vasi

V sredo, 23. novembra je obiskal župnijo Marije Kraljice škof Metod Pirih v spremstvu Francija Petriča. Dopoldanski del obiska je bil posvečen ostarelim in bolnim v Domu sv. Vincencija. Preostali dopoldanski čas pa je škof posvetil sestram, ki požrtvovalno delajo v Domu sv. Vincencija.

Po kosilu pa je imel škof s spremljevalcem priložnost spoznati verski utrip v naši župniji. Ob 17. uri so predstavili poročila o svojih dejavnostih skupine in organizacije, ki delujejo pri nas: Mladinska veroučna skupina, Misijonska skupina, Ministrantska skupina, Zakonska skupina, Živi rožni venec, Zveza mater Slovenska vas...

Škof je z zanimanjem prisluhnil poročilom, g. Petrič pa si je najpomembnejše od vsakega poročila tudi zapisal. G. škof je

nato postavil nekaj vprašanj predstavnikom skupin: „Zakaj dekleta ne ministrirajo?“, „Kakšen način duhovnih vaj imate?“, „Koliko članic ima Živi rožni venec?“

Ob 18. uri pa je sledilo srečanje birmancev, njihovih staršev in botrov ter voditeljev birmanske skupine z birmovalcem in spremljevalcem. Birmanci so povedali g. škofu, da so se ob šolskem verouku dve leti pripravljali na prejem zakramenta, da so sodelovali pri molitvenih urah prvih pektov z branjem beril, prošenj, da so večkrat obiskali in pripravili srečanje v Domu sv. Vincencija, pa maše po domovih bolnikov, pa devetdnevne, trodnevne duhovne vaje... Ko je birmovalec zastavil birmancem nekaj vprašanj, je rekel, „da so imeli zares odlično pripravo.“

Ob 19.30 uri pa je bila sveta maša, pri kateri je trinajst kandidatov prejelo zakrament svete birmе. Med mašo sta pela Mešani pevski zbor ter Mladinski pevski zbor in ljudstvo. Berila, prošnje, zahvale, so brali birmanci, njihovi starši in botri...

V najstarejši slovenski cerkvi v Južni Ameriki smo imeli po 37. letih sveto birmo v materinem jeziku.

Po sveti maši in birmovanju pa se je zbralo v Hladnikovem domu nad 200 ljudi, med njimi je bilo nekaj birmancev ter njihovih družin. Mešani pevski zbor ter mladina so poskrbeli za kulturni program. Po programu pa je sledil „lunch“. G. škof je pozdravil vsakega, ki je prišel v dom.

Škof Metod Pirih
z birmanci v
Slovenski vasi.

MALI OGLASI

Oddam v najem stanovanje in bungalow za poletje na Katedralu in eno stanovanje v mestu Bariloche. Tel.: 0944-24978 (Bariloche).

ORIENTE S.R.L. - Prevozi - poroke - rešilni avtomobili - mrliške vežice - pogrebi - Monseñor R. Bufano 2651 (ex Camino de Cintura) 1754 San Justo - Tel.: 651-2500 / 651-2335

Proyectos de Informática S.A. - Auditorija pri kompjuterjih, programe 3419/91 D.G.I. - Franci Šturm - Emilio Mitre 435 - 13. nadstr. „D“ - Capital - Tel.: 433-1713

ZDRAVNIKI

dr. Marija Avguštin - Specialistka za očesne bolezni. Ponedeljek, torek in petek od 16. do 20. ure. Roma 3122 - 1. nadstr. 3. - Isidro Casanova (20 m od Rute 3). Tel.: 485-5194

PSIHOLOGIJA

Lic. Jelka Oman, psihologinja. Psihološka pomoč pri učenju in vedenju, orientacija pri izbiri poklica in v njem, ter za starše in vzgojitelje. Finocchetto 1949, Hurlingham, Tel.: 665-0268

Psihoanalitični konzultorij; lic. psih. Marko Mustar; Santa Fé 3228, 3° „M“ — Capital — Tel.: 831-3546.

ELEKTRONIKA

Električni material za industrijo in dom. Elektro Ader - Franci Jac. Av. Ader 3295 - Munro; Tel.: 766-8947 / 762-1947

ZOBOZDRAVNIKI

Viktor Leber - splošna odontologija, implantes oseo-integrados; sreda in petek, od 14 do 18; Belgrano 3826 - 7. nadstr. „B“ - San Martin - Tel.: 755-1353.

TURIZEM

Potovanja, skupinske ekskurzije, letalske in pomorske vožnje poskrbi po ugodni ceni Marjeta Šenk - Tel.: 762-2840.

LEGAJO N° 3545-82

Počitnice, izleti in potovanja v domovino informacije, hotelske namestitve, avtobusni prevozi, posredovanje vizumov in menjalnica. H. Yrigoyen 2742 - San Justo - Tel.: 441-1264/1265

ADVOKATI

dr. Katica Cukjati — odvetnica - ponedeljek, sreda, petek od 18. do 20. ure - Boulogne Sur Mer 362, La Tablada, Tel.: 652-5638

dr. Marjana Poznič - odvetnica - Vsak dan od 15. do 18. ure - Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 382-1148

dr. Franc Knavs — odvetnik - ponedeljek, torek, petek od 16 do 20 - Tucumán 1455 - 9. nadstr. „E“ - Capital - Tel.: 476-4435; tel. in faks 46-7991.

ZA DOM

Matija Debevec - soboslikar. Barvam stanovanja, pohištvo. Peguy 1035 - (1708) Morón.

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda — Sarmiento 385 - 1. nadstr., pis. 10 - Buenos Aires - od 11 do 18.30 - Tel.: 325-2127.

Kreditna Zadruga SLOGA — Bmé. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

Mutual SLOGA — Bmé. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

SLOGA — PODRUŽNICA CASTELAR Slovenska Pristava - República de Eslovenia 1851 - Uraduje od sredah od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 (g. Nande Češarek).

Vincencijeva konferenca in Zveza slovenskih mater in žena

vabita na

slovensko božičnico

v soboto, 17. decembra, ob 18. uri v Slovenski hiši

- sveta maša v cerkvi Marije Pomagaj
- koncert božičnih pesmi v izvedbi SPZ Gallus
- slovensko praznovanje božiča v dvorani

Prisrčno vabimo k udeležbi vse rojake!

Pogovor s člani Izvršnega sveta mesta Ljubljane,

ki se nahajajo na obisku v Argentini,
bo v petek 16. decembra ob 20 v mali dvorani Slovenske hiše.

Vabljeni!

Sanmartinski dom vabi na

božičnico 25. decembra.

Pričeli bomo ob 8.45 uri s sveto mašo
Potem bomo v domu predstavili žive jaslice, ki jih bodo uprizorili
šolski otroci.

Predstavitve zbornika

Štiridesetletnice SLOGE 1954-1994

V torek, 3. januarja 1995, bo ob 20. uri v prostorih Kreditne zadruge SLOGA
Bmé. Mitre 97, Ramos Mejía,

PREDSTAVITEV SPOMINSKEGA ZBORNIKA.

Vsi člani iskreno vabljeni!

V SLOGI JE MOČ!

Zadnje letalo odhaja!

ZADNJI MESEČNI DOBITEK

JE BIL IZŽREBAN - JE TO ŠTEV. 1123

SEDAJ OSTANE LE ŠE ČAKANJE
(NE GRIZITE SI NOHTOV!)

V torek, 3. januarja 1995, bosta na ulici Bmé. Mitre 97, Ramos Mejía, izžrebani

dve letalski vozovnici — BUE-LJU-BUE

Še vedno pa lahko:

- naložite \$ 200.- v navadno hranilno vlogo
- postanete član Mutuala
- dobite Karto SLOGA

in tako vstopite med srečne upravičence.

V SLOGI JE MOČ!

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE
Director: Valentín B. Debeljak
Propietario: Eslovenia Unida
Redacción y Administración:
RAMON L. FALCON 4158
(1407) BUENOS AIRES
ARGENTINA
Teléfono: (54-1) 636-0841
Telefax: (54-1) 636-2421

Glavni urednik:
Tine Debeljak ml.
Uredniški odbor:
Tone Mizerič, dr. Katica Cukjati,
Gregor Batagelj

Correo Argentino Suc. 7
FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3824

Registro Nac. de la Propiedad
Intelectual N° 85.462

Naročnina Svobodne Slovenije:
za Argentino \$ 55; pri pošiljanju po pošti
pa \$ 60; obmejne države Argentine 90
USA dol.; ostale države v obeh Amerikah
100 USA dol.; Evropa 110 USA dol.; Av-
stralija, Afrika, Azija 120 USA dol.; vse za
pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno
pošto 75 USA dol. za vse države.

Čeke na ime „Eslovenia Libre“

Stavljenje in oblikovanje:
MALIVILKO - Telefax: (54-1) 362-7215

TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L.
Estados Unidos 425 - Tel./Fax: 362-7215
(1101) Buenos Aires

OBVESTILA

PETEK, 16. decembra:
Pogovor s člani IS mesta Ljubljane ob
20 v Slovenski hiši.

SOBOTA, 17. decembra:
Božičnica Zveze slovenskih mater in
žena s koncertom v Slovenski hiši.

NEDELJA, 18. decembra:
Sestanek staršev in otrok, ki bodo šli
na kolonijo, v Slovenski hiši po slov. maši
(10.30).

Slomškov dom: Informativni sestanek
ob 10. uri.

Naš dom - San Justo: Informativni
sestanek ob 9.30 uri.

ČETRTEK, 22. decembra:
Seja upravnega sveta ZS ob 19.

SOBOTA, 24. decembra:
Slovenska polnočnica v cerkvi Marije
Pomagaj ob 23. uri.

CORDOBA

POČITNIŠKI DOM "DR. RUDOLF HANŽELIČ"

nudi mladini, družinam in starejšim osebam, poleg običajnih ugodnosti letos tudi:

- Posebno prehrano za goste, ki bi jo imeli zdravniško predpisano.
- Bazen, igrišče za tenis in paddle v privatnem klubu, na poti v Capilla del Monte.
- TV in video filmi v večernih urah.
- Kapališče ob jezeru "Dique el Cajón" v Capilla del Monte; priložnost za razne vodne športe (windsurf, canotaje, itd.)
- Skupne izlete s privatno kombi (last koncesije Počitniškega doma).
- Stalna prva pomoč v Počitniškem domu.

Dnevni stroški za stanovanje in hrano so sledeči:

	Odrasli	Otroci	
		od 1.-6. leta	od 6.-13. leta
sobe s privatno kopalnico in veliki chalet	\$ 26.-	\$ 20.-	\$ 23.-
Dojenčki zastoj			

Počitniški dom je odprt vse leto z istimi ugodnostmi kakor med poletno sezono.

Pismene ali telefonske prijave: Počitniški dom "DR. RUDOLF HANŽELIČ"
Villanueva 1880 (1712) Castelar - Tel. in faks: 627-4160 / 629-3016

Slovenski krščanski demokrati

območje Argentina in Južna Amerika, vabijo na

INFORMATIVNI SESTANEK

Poroča dr. Marko Kremžar

V petek, 23. decembra, ob 20. uri v Slovenski hiši

Sestanek staršev in otrok,

ki bodo šli na kolonijo, z voditelji kolonije bo v nedeljo, 18. decembra po slovenski maši (10.30) v Slovenski hiši.

Sestanek je za otroke in
starše obvezen!

Silvestrovo na Pristavi

Ob 22 večerja
nato silvestrovanje

NAŠ DOM SAN JUSTO

Odbor Našega doma vabi vse člane na
INFORMATIVNI SESTANEK,

ki bo v nedeljo, 18. decembra 1994,
ob 9.30 uri.

Slomškov dom Informativni sestanek

nedelja, 18. decembra, ob 10. uri
Vsi lepo vabljeni!